

MỘT TÓE LỬA, MỘT VÒNG ĐEN

Trung tá Trần Lương Phúc, còn gọi Phúc Hên, hôm nay đã ra khỏi quân chủng. Đời người phi công, đến tuổi nào đó, sẽ mất dần tính chất bén nhạy của phản ứng giác quan; đồng thời, cũng kém dần về sức chịu đựng dẻo dai của thân thể. Đến lúc nào đó, hay tuổi nào đó; một phi công chiến đấu sẽ không được lái tàu chiến đấu nữa. Đời người phi công đến đây là chết mất quá một nửa. Anh ta sẽ tìm cách xin biệt phái số/giờ; hoặc, lái những máy bay chở khách hạng trung, không vượt quá nghìn cây số.

Trung tá Phúc khi phải chọn lựa, đã không chọn cả 2 biện pháp. Ra khỏi hàng ngũ, anh tìm đến trú ngụ tại một thị trấn nằm bên bờ biển. Mỗi buổi sáng mua nhiều cá thả xuống một cái hồ nước nhỏ; và, mua thêm nhiều thứ ngô, đậu làm thức ăn cho một giống chim trắng toát có vết đen nâu, có đôi cánh rất rộng; thường bay chập chờn, rộn chơi trên những làn sóng bạc đầu vào những ngày biển động. Ở nhiều nơi, người ta gọi loài chim đó là những con mố.

Mấy người thủy thủ Việt đi trên tàu xuyên đại dương cũng gọi chúng như vậy.

Trung tá Phúc có người em trai, kém 1 tuổi, cũng tên Phúc, Trần Nhân Phúc; nhưng không phải là Phúc Hên, vì hiện nay gọi là cố thiếu tá Phúc. Trong quân chủng, thiếu tá Phúc là Phúc Em. Em ngã tàu vào một buổi chiều mưa. Ba tháng sau, Phúc Hên không còn khả năng lái tàu chiến đấu nữa; nhưng anh ta vẫn còn trong hàng ngũ được mấy năm, làm phi công vận tải. Rồi sau đó, anh ta xin giải ngũ, ra ở ngoài bờ biển, ngày ngày nuôi những con mố đó; thì, có một con là em anh ta. Hay nói cho đúng, thì, có một con mố nào đó, ở một miền duyên hải nào đó của nước Việt Nam, nơi trú ngụ của linh hồn Phúc Em.

Câu chuyện thực buồn nhưng không đến nỗi đau khổ. Hai anh em Phúc cùng lớn lên trong một gia đình đoàn tụ, nên rất thương yêu nhau. Phúc Em có phần thông minh hơn và Phúc Em khỏe mạnh, to lớn hơn.

Phúc Em học giỏi, vượt theo kịp anh; rồi vượt luôn trong bảng sắp hạng tam cá nguyệt. Nhưng Phúc Hên không ghen với em, vì anh ta ham chơi hơn ham học – chơi, ở đây chơi thể thao, đá banh, đánh quần vợt. Đấu võ, Phúc Hên có nhiều dịp bênh em trong những cuộc tỉ thí; nguyên nhân không mấy khi là ngoài mấy cô bạn gái xinh đẹp. Nhờ thế, anh ta không mang mặc cảm đối với cậu em học giỏi; trong khi Phúc Em đã không dám coi

thường anh – ngược lại, còn biết ơn và kính phục Phúc Hên, như một tay hiệp sĩ giang hồ.

Đến cuối ban trung học, Phúc Hên thi trượt bằng Tú tài 2. Anh không ngần ngại tình nguyện vào không quân. Phúc Em đậu cao, lên đại học được hơn 1 năm; rồi cũng tình nguyện vào không quân, tình nguyện theo học lớp hoa tiêu. Người ta có thể tin rằng thái độ sống ngang tàng, những cử chỉ hào hoa phong nhã và, có lẽ cả bộ quân phục của Phúc Hên đã ảnh hưởng đến em anh ta không ít. Người tuổi trẻ làm bạn với nhân vật trong sách vở nhiều hơn với người đời, chắc hẳn đã qua người anh đã tạo thành một mẫu mực lý tưởng cho cuộc sống.

Phúc Em vào không quân, tốt nghiệp sĩ quan hoa tiêu, rồi nài nỉ xin về cùng đơn vị với anh. Và từ bấy giờ, anh em không rời nhau lấy một giờ. Khi xuất trận thì cùng một phi tuần, khi dạo phố cũng một đôi... Thậm chí khi gặp Mến, cô sinh viên không bao giờ đánh phẩn của đại học Y, Dược; thì, anh em không ai bảo nhau, lại cùng mê nàng một lượt.

Mến có lần tâm sự với bạn thân:

– Thật khổ cho tao: chọn một, thì tao biết chắc sẽ có một gia đình êm ấm; với người chồng thì gì cũng đậu, làm gì cũng xứng đáng hết. Nhưng tao còn trẻ, việc lấy chồng còn xa xôi; mà, ngay trước mắt lại có một người yêu lý tưởng, một người yêu quảng tay dạo phố; tao biết chắc không thiếu gì có đũa ghen tức, thềm thường. Băn khoăn quá, có lần tao đem đồng tiền xu mang hình cụ Diệm để xin “âm dương” – giữa chọn anh, xấp chọn em; sau lại sợ, không dám...

Lời đũa bạn thân:

– Thì mày chỉ việc nhận lời tên nào nói trước.

– Nhưng, chưa có tên nào nói cả.

Đúng như thế, Phúc Hên không nói, Phúc Em không nói. Thâm tâm, anh nào cũng yên chí Mến ngã về mình nhiều hơn. Cả 2 anh em đều không nói ra, hình như họ quyết định nhường cho nhau. Một người bạn là cấp trên có dịp được nghe Phúc Em phân trần:

– Những kẻ đọc sách như tôi, nước ta không thiếu; mà thiếu những người như anh tôi. Đối với tôi, may có điều kiện học thêm, cũng đậu được cái bằng tiến sĩ, kỹ sư; rồi về nước, gặp hoàn cảnh thì tôi cũng có thể làm đến tổng giám đốc một xí nghiệp nào đó. Chỉ thế thôi, trừ phi tôi lao vào chính trị, cũng lừa lọc, gian dối như ai; hẳn là cũng có thể có một chân trong chính phủ... Còn anh tôi thì khác, đầu óc thực tế hơn, có tài tổ chức, lại chỉ huy vững vàng. Anh có đủ khả năng tự bảo vệ, đủ khả năng tấn công bất cứ ở đâu, lúc nào... nhất là trong công cuộc cải tạo xã hội; chúng ta cần đến hạng người có khả năng lôi

cuốn nhiều người khác; hạng người tin tưởng vừa phải vào công lý; mà, cũng tin tưởng vừa phải vào sự thật.

Rồi không biết liên tưởng thế nào, Phúc Em nói tiếp:

– Chính anh tôi mới đáng sống; cuộc chiến còn kéo dài, chưa biết ai sẽ thoát được. Nhưng, nếu tôi có quyền gì, tôi sẽ nhường sự sống cho anh ấy. Anh ấy đáng được hưởng hạnh phúc.

Câu nói cuối cùng kỳ lạ, có thể là lời nói gở; Phúc Em gặp nạn sau đó ít bữa.

Vào một buổi chiều vùn vủ, trần mây thấp, gió mạnh; có 1 phi tuần A1 trên đường về; lại chỉ có 2 chiếc tàu của anh em Phúc. Tàu tránh mây đen phải bay thấp, giữ bình phi dưới 3000 bộ. Phúc Hên gọi em:

– Lốc Đen 2, đây 1, trả lời.

– 1, đây 2; nghe anh 5/5.

Tiếng cười ngắn trên làn sóng, đoạn:

– Phúc coi chừng, chúng mình đang bay trên đất địch.

– Lốc Đen 1 yên chí lớn đi... mấy thằng tay mơ không dám để lộ mục tiêu đâu!

– Nghe nói có SA7 tầm nhiệt phóng tay; và 57ly phòng không đấy. Đừng khinh địch, Phúc.

Phúc Em cười thành một chuỗi dài:

– Phải rồi, ông bao giờ cũng thế, chỉ lo cho tôi. Ông quên rằng địch chỉ lo nhắm bắn thằng đầu đàn.

– Nhưng tao là Phúc Hên, tao nhiều may mắn, mà quên sao?

Phúc Hên bỗng khựng lại. Phi tuần có 2 anh em; mình hên thì ai xui đây? Một chút gì tê tái mới chớm lên trong lòng, đã bị đè chặt xuống; Phúc gọi em bảo sang tần số của phi tuần:

– À này Phúc, tối nay về, đến chơi đờng Mến nhé.

– Nên lắm, nhưng ông đi một mình.

– Còn mày, sao không đi?

– Tôi hơi mệt.

– Láo. Mày phải đến, mày không đến, nó buồn.

– Sức mấy mà buồn!

– Sao lại không! Mày không thấy ư, hể có mày, Mến tới ngồi sát bên mày suốt buổi sao?

– Phải rồi, ngồi suốt buổi để tập đàn mà thôi. Còn ông, cứ ra ngoài đường, ai bám lấy tay ông kè kè đây?

– Thì... thì... nhưng, tao là anh, tao có nhiều kinh nghiệm hơn mày. Tao muốn mày...

Một tiếng cười dở dang, bỗng tắt lịm. Một lóe sáng bên cánh phải. Một cách rất máy móc, Phúc Hên duỗi chân phải, co chân trái, nghiêng một nửa thân tàu. Và liếc thật nhanh, thấy tàu Phúc Em chao động.

– Hello... Phúc, Phúc, có sao kh... ô... ng?

– Có.

Tiếng cười đứt đoạn được tiếp nối. Phúc Hên mở thắng gió, nghiêng tàu trở lại. Tàu của Phúc Em chao động mạnh, làn khói đen mù mịt phun về phía sau. Nơi chân, khói lửa vàng liếm chung quanh cốc-pít.

– Phúc, Phúc... đừng cười, tàu nổ đến nơi rồi, bấm dù mau đi.

– Thong thả...

Tiếng cười ngắt quãng, nhưng vẫn là tiếng cười. Phúc Hên từ phía dưới nhìn lên, hình như Phúc Em quay đầu lại tìm mình.

– Phúc! nhảy ngay đi!... Anh bắn cô-vơ, đợi trực thăng đến bốc đi. Hello! Võng Mây, nghe thấy không? Trả lời!

– Đây, Võng Mây. Tôi nghe anh 5/5, mọi chuẩn bị đều sẵn sàng. Hãy cho tôi tọa độ, tôi cho...

Tiếng Phúc Em cắt ngang, bình tĩnh:

– Lốc Đen 2 nói với Vồng Mây... cảm ơn bạn, quá muộn rồi. Chúng nó bắn tôi hơi đau. Pháo bắn ghé không nổ... Tôi chỉ còn 1 tay...

Đoạn, bất thành linh:

– Anh! Anh Phúc! Địch ở 2 giờ, coi chừng... để em xuống với chúng nó.

Tàu của Phúc Em bốc cháy phùng phùng, bắt đầu nghiêng cánh phải. Từ một khoảng rừng thưa, màu xanh tươi giữa biển cây xanh đen, có những đốm lửa bay lên, cách quãng nhau khá xa. Tàu của Phúc Hên rung rinh, vì những tiếng nổ gần. Những đám mây nhỏ nở hoa đen trắng trước cánh quạt, bên cánh đằng sau. Đúng rồi, chúng nó phục 57ly kiêu mới của Nga ở đây, trước sau gì cũng có anh em bị.

Phúc Em chắc hẳn cũng biết như vậy... Nó đang lao xuống... cầu Trời cho tàu đừng nổ giữa đường. Át hẳn những tiếng lục đục, tiếng của Phúc Em nhanh và nhẹ, như vui tươi:

– Đúng rồi anh ơi, đại bác 57ly kiêu mới, nòng cao hơn ngọn cây... Hai thằng chập một, mấy tên áo vàng chạy như vịt. 300 bộ. Anh Phúc ơi, cho em gửi lời chào chị Mến... chị Mến...

Lửa đỏ tóe lên, khói mù mịt. Một người anh ngồi lặng trong tàu, chiếc tàu lượn quanh cột khói. Sáu bề im lặng, rừng già bạt ngàn. Khói tan dần. Nhìn xuống dưới, Phúc Hên chỉ thấy giữa một vòm xám đen, một khoảng đất trống ngổn ngang những mảnh vụn. Đứa em yêu quý gần gũi đã đi rồi... Phúc Hên không nghĩ gì không cảm thấy gì, cứ bay quanh vòng xám đen mãi cho đến khi sương xuống, như một tấm màn tang sô gai bao la phủ kín biển xanh mênh mông.

Trong khi đó, còn văng vẳng bên tai chàng phi công thui thủi một mình, tìm về bãi đáp.

– Hello! Lốc Đen 1. Phượng Hoàng có mặt... Đây Phượng Hoàng... chia buồn với anh. Mặt Trời biết, chia buồn với anh...

Tất cả anh em đều biết, dưới bề ngoài vững chắc vui tươi; Phúc Hên là người giàu tình cảm. Phúc Hên thương em vô cùng, trong tình thương có pha lẫn một niềm quý trọng rõ rệt. Cứ mỗi khi 2 anh em cãi nhau về một điều gì, Phúc bao giờ cũng chịu thua. Thua là thua, trong ánh mắt của Phúc, thấy dày ngộp vui thích, hãnh diện. Phúc Em quả là con người rất xuất sắc, rất đặc biệt. Nhưng con người ấy đã đi rồi.

Phúc Hên không ở lại đơn vị được vì anh ân hận không nguôi, chính bởi anh nêu gương, khiến cho Phúc Em vào không quân. Đủ tuổi học, thừa điều kiện “chớp” học bổng đi

ngoại quốc thì nó làm sao mà chết được... Càng nghĩ, Phúc Hên càng thấy trách nhiệm quả là lớn lao, đâm ra oán giận luôn những con tàu sắt địch. Anh không muốn ngồi trong phòng lái, không muốn đến gần, không nghe nói. Chuyến bay nào cũng trở thành miễn cưỡng, tuy anh không muốn rời bỏ nghề bay. Chỉ còn cách thuyên chuyển Phúc Hên sang một đơn vị vận tải nặng.

Với chức vụ hiện tại, Phúc Hên rất ít khi phải đích thân lái tàu, trừ trường hợp khẩn cấp là thiếu hoa tiêu nhiều quá. Như đã xảy ra, nhân vụ lụt năm xưa. Bao nhiêu máy bay có thể cất cánh được đều bị bộ tổng tham mưu trung tập để chở thóc, gạo, cơm sấy quần áo, chặn màn ra miền Trung. Cho nên đến lượt Phúc Hên phải lái chiếc tàu phản lực Boeing 727 chở một phái đoàn đi ngoại quốc 24 giờ, rồi trở về ngay.

Phúc Hên lãnh đạm lên tàu, chuyến đi không có gì trục trặc. Chuyến về, có mấy cô tiếp viên nữ bên dân sự đi nhờ, và được trưởng phái đoàn thỏa thuận. Chiếc máy bay Boeing 727 tới phi trường Đài Bắc khoảng xế chiều, rồi qua Hong Kong đậu lại khoảng 10 tiếng đồng hồ. Lên đường trở lại vào nửa đêm, Phúc Hên nói với trưởng phái đoàn:

– Gần sáng tàu về đến Sài Gòn.

– Sao lâu quá thế?

– Vì bay trên lộ trình VIP bảo đảm an ninh 100% cho hành khách. Chúng tôi men xa ngoài mặt biển, ra khỏi tầm của bất cứ loại vũ khí nào của địch, dù là thật hoặc phỏng đoán.

– Thế các máy bay bay đường quốc nội, thì sao?

– Cũng thế, từ Đà Nẵng hay Nha Trang thì bay thẳng về phía Đông 50 cây số, rồi mới quay mũi xuống phía Nam.

– Còn những tàu khác, ví dụ như tàu tiếp tế ra ngoài Trung, nếu phải đi vòng chằng hóa ra phiền phức, tốn phí lắm sao?

– Thưa, không phải vậy, tàu thường đã có một hành lang an toàn được định sẵn. An toàn tương đối thôi và cũng thay đổi luôn, tùy theo hoạt động địch quân ở dưới đất.

– Người ta đi được, mình cũng đi được. Nếu tôi không nhầm thì loại tàu này có thể lên cao 35 ngàn bộ; không lẽ bay trên không phận của mình cũng sợ hỏa tiễn SAM sao? Yêu cầu trung tá cho tàu đi theo hành lang đã được xác định.

– Thưa, tôi không được quyền, trừ phi cụ ra lệnh. Tuy nhiên, tôi sẽ hỏi ý kiến Sài Gòn.

– Vâng, tôi ra lệnh.

Sài Gòn đồng ý, Phúc Hên cũng thấy vui vui. Ai bảo “mấy ông già làm lớn thì đều nhất như thỏ đẻ”. Mấy người trẻ họp nhau vào bàn tán trong căn phòng nơi cuối tàu. Họ tự giới thiệu:

– Tôi là Loan.

– Tôi, Thu Thủy.

Một giọng vui cười tiếp theo:

– Quỳnh Châu quận chúa.

– “Quận chúa?” Tôi nhớ ở đâu đó, có một cửa tiệm bán toàn hàng đắt tiền mang tên Quận chúa. Cô Quỳnh, có phải...

– Không phải đâu! Ba Quỳnh là công chức, mẹ Quỳnh ở nhà săn sóc các em.

Một giọng vui cười giải thích:

– Đúng thế đấy. Quỳnh Quận chúa, bởi vì... đó là một quận chúa.

– Cô Quỳnh, người Huế, sao?

– Sai rồi! nghe một lời nói trong suốt pha lê, cũng đủ biết cô Quỳnh ra đời trên bờ sông Nhị.

– Các cô để tôi đoán về cô Quỳnh này nhé... tôi vừa thấy cô Quỳnh đi từ ngoài vào. Thân hình này, dáng đi ấy thật quý phái!... Có phải vì thế, cô Quỳnh được “phong làm quận chúa”, phải không?

– Đúng, đúng vậy đấy!

Quỳnh hỏi:

– Thế còn anh, tại sao họ gọi anh là Phúc Hên? Bộ anh nhiều may mắn, lắm sao?

– Vâng, tôi có nhiều may mắn thật đấy, quả là nhiều...

– Nói đại, có lần nào anh gặp nạn suýt “toi mạng” không?

Câu hỏi giản dị, bình thường nhưng làm cho Phúc Hên đứng dậy khẽ gật đầu, rồi làm lũi mở cửa phòng, đi lên phía trước. Tỉnh Thúy, nữ tiếp viên chính tàu này, cô không muốn để cho mấy người bạn mới buồn, trả lời thay cho Phúc:

– Sự thật là 10 năm lái tàu chiến đấu, hơn 2 năm lái tàu vận tải; Trung tá Phúc chưa gặp một khó khăn nào đáng được gọi là nguy hiểm cả. Nhưng chị Quỳnh hỏi, làm anh ấy nhớ lại một chuyện buồn. Ấy là người em anh ấy, phi công chiến đấu, cấp bậc hoa tiêu thiếu tá, nickname Phúc Em. Hai người cùng bay một phi tuần, địch quân ở dưới bắn lên thì tàu thiếu tá Phúc (Em) bị trúng đạn. Có lẽ người anh tưởng mình cướp hết may mắn, nên người em mới tử nạn.

Tỉnh Thúy nói về Phúc Hên có phần đúng. Hai hàng hoa tiêu cùng bay; mà, may mắn đến thật cho nhiều người; rủi ro đến cho ai đây? Trung tá Phúc thừa hiểu sự sống chết con người, dù là phi công, không thể chỉ do may rủi mà thôi. Một thợ máy giỏi, tận tụy tất nhiên thận trọng từ địch thân anh ta không bao giờ có thể lơ là; thì mới là yếu tố quyết định về mạng sống cho một phi công bay trên phi vụ – thật ra thì cũng còn điều kiện khác nữa.

Ví dụ như Phúc Em, sao nó luôn nói đến cái chết? Đành rằng thích học triết, không phải vì thế mà mỗi khi gặp bạn vừa ý là cùng nhau thức sáng đêm bàn chuyện linh hồn. Mà, cũng phải nhìn nhận là “nó nói thật hay, làm người nghe vui thích theo dõi những ý tưởng thật khô khốc”.

Có lần Phúc Em đi chơi về, dựng người anh đang ngủ phải bật dậy, để nghe:

– Tôi vừa đến ông Hậu về. Ông ơi, ông hãy nghe tôi hỏi đây, nhớ trả lời cho kỹ: “nếu tự nhiên ta mất luôn cả tai, mắt, mũi, miệng và cả tay chân thì sao nhỉ?” Ông trả lời xem sao?

– Ô hay! Thì còn lại một cục thịt chứ sao?

– Nhưng, nếu mới ra đời đã vậy; thì sao đây. Không nghe, không biết có tiếng nói, không nhìn, không biết có hình ảnh, màu sắc; cũng không thể sờ mó, không thể xê dịch; hẳn là không thể biết có ngoại cảnh. Như vậy thì “liệu cục thịt” có linh hồn không?

– Có chứ, ít ra cũng biết nóng lạnh, khô, ướt. Nếu cần ăn thì biết no, đói; nếu cần ánh sáng và không khí; thì vào chỗ tối tăm, ngột ngạt, nó sẽ chết dần. Trước khi chết, chắc chắn nó quằn quại, đau đớn.

– Đúng! Và, đó là một thứ linh hồn, một phần của linh hồn. Bây giờ, tôi hỏi tiếp “nếu người ta bỏ một đứa bé ra đời ở một nơi vắng vẻ; không cho nó thấy bóng một đồng loại nào. Thì, nó sẽ ra sao đây?”

– Thì... thì nó cũng như một con vật: không biết nói, không biết viết, không có kinh nghiệm gì về loài người, qua mấy nghìn năm; cũng không biết tránh mưa nắng, không biết cày cấy.

– Nếu có vợ, cũng y như nó, thì sao đây. Liệu có con? Nó có thương yêu không?

– Chắc là không rồi. Nó không thể có ý niệm gì về vợ, con. Trong khi đó thì thương con, yêu vợ; là điều những đứa trẻ mới lớn được dạy dỗ, được đối xử; thấy người và việc quanh mình; và, đọc trong sách vở... Nó cũng không nhớ được lâu; vì, muốn nhớ phải biết gọi bằng tên; phải biết chấp nối được nhiều hình ảnh có tên, thành một chuỗi dài sự kiện có ý nghĩ, có tác dụng. Là quá khứ. Như vậy, giả nó đang ở với vợ con rồi bị đưa đi chỗ khác, gặp người đàn bà và đứa trẻ khác, nó có thể nhận ra ngay là vợ con nó...

– Trừ phi nó đánh hơi mà biết, có phải vậy không? Nghĩa là: nó lại có thêm một phần linh hồn. Biết kiếm ăn, biết giao hợp đẻ sinh sản... biết chạy trước lửa cháy, biết sống thành đàn; còn biết tranh nhau chức “chúa tể” nữa. Đó là một thứ linh hồn hoàn toàn được cấu tạo thành, bởi những tin tức, do giác quan cung cấp. Xong rồi! Bây giờ tôi hỏi ông... xin ông nhắm mắt lại rồi hãy trả lời, nếu bất thành linh thân thể ông tàn rữa đi hết mà ông vẫn còn sống, ông còn thấy được những gì?

– Còn những kỷ niệm, kỷ niệm về quá khứ, về người thân, về công việc...

– Nhưng nếu không còn khối óc, không còn tai, mắt; ông sẽ không giữ lâu được kỷ niệm về hình ảnh, về tiếng động, ông sẽ quên hết nhiều thứ một cách nhanh chóng...

– Rất có thể vậy. Dầu sao tao cũng còn giữ được kỷ niệm về những gì hoàn toàn trừu tượng. Trước hết, kỷ niệm về tình cảm; dù yêu, dù ghét. Thứ 2, kỷ niệm về những điều mình hiểu biết. Thứ 3: khả năng nhận thức và, động cơ của sự nhìn, nghe, ngửi.

– Đúng! Đó là một phần nữa của linh hồn. Phần cao nhất, phần của riêng loài người. Khi người ta chết đi, phần linh hồn rời thể xác, bay lên cao, tìm đầu thai vào những đứa trẻ mới ra đời. Hoặc giả vào các loại muông thú, làm cho chúng nó tỉnh khôn hẳn lên. Nhưng nếu không có bàn tay dụng cụ, không có sách vở, cũng đành chịu thôi.

Phúc Em ngưng lại, đoạn sau có một phút suy nghĩ, bỗng mơ màng, nói tiếp:

– Loài chim là loài vật thông minh nhất, hơn cả loài người – ông Hậu bảo thế – nếu em chết, em sẽ đầu thai vào một con chim; một con chim thật thông minh, thật đẹp.

Một kết luận bất ngờ làm cho Phúc Hên vừa ngạc nhiên vừa tức bực. Anh gất lên:

– Mà ngu như con bò. Phần linh hồn sau cùng làm gì có mắt; để cho mày chọn con chim kia chứ?

– A ha! Anh nói phải, chắc hẳn lúc bấy giờ linh hồn ấy mất mọi giác quan cụ; tất phải có một khả năng nào mới, để nhận biết chung quanh một cách khác hẳn người sống. Phải có thể mới đầu thai được chứ!

Rồi thêm một câu bất ngờ hơn cả:

– Giá mình làm thế nào thử được nhỉ? Anh Phúc, anh có nhớ các cụ ngày trước hay nói đùa: “hễ chết thì về cù chân nhau”. Em chết, em sẽ về cù chân anh.

Phúc Hên chưa muốn làm công việc nào rõ rệt. Anh vẫn ở trong hàng ngũ, vẫn ngồi trong chiếc ghế lái êm ấm này.

Đêm về sáng mùa mưa, ngoài trời đã có sa mù thoang thoảng. Phòng hoa tiêu hoàn toàn im lặng, không nghe tiếng gió, cũng không nghe tiếng máy. Phúc Hên rất bình tĩnh quay qua nhìn hoa tiêu phụ đang ngủ say, miệng ú ớ gọi tên một người con gái. Anh giảm bớt ánh sáng từ ngọn đèn trên trần buồng xuống, một tay móc bật lửa. Ngọn lửa tóe sáng, anh nghiêng nghiêng cúi đầu.

Nhưng... quái lạ! Có một cái gì như bóng trắng thấp thoáng. Phúc Hên tưởng mình bị hoa mắt – khi nhìn lên, quả thật phía trước tàu có những vệt loang loảng như cánh chim vỗ lẫn vào sương sa. Phúc Hên nhắm mắt, đếm đến 10; mở mắt ra, vẫn thấy in như cũ. Và, thấy càng thêm rõ.

Một con chim trắng vỗ đôi cánh rộng mênh mang lên xuống thật nhịp nhàng. Chim gì? Sao có thể vô lý như thế? Con chim cất từ không trung lao xuống; đạt được vận tốc 400 cây số/giờ; chỉ cần trong khoảnh khắc mà thôi. Loài chim cánh dài bay được xa, lượn giỏi; không con nào vượt được cây số, giờ, đường trường. Con tàu này đang độ bình phi, vận tốc không dưới 900 cây số/giờ... Phúc Hên dán mắt vào đôi cánh, nghe trong lòng một trạng thái mời gọi cuốn hút kỳ lạ, vui tươi... như vui tươi, như tha thiết.

Chàng hoa tiêu nhóm lên muốn rời khỏi ghế, tiến tới; nhưng nhớ đến con tàu. Không quay lại, chỉ đưa tay nắm lên đui hoa tiêu phụ:

– Hoành, Hoành! Dậy mau đi.

– Cái gì thế?

Hoành chồm thân người về phía trước, cánh tay phải đưa lên dụi mắt.

– Con chim, cậu có thấy con chim không?

Hoành vừa muốn hỏi con chim nào thì đôi cánh trắng đột nhiên chao, chúc xuống. Phúc Hên mở lớn hai mắt, đưa mạnh cần lái về phía trước, đạp chân bên trái. Con tàu đổ theo cánh chim, Hoành giật mình, 2 tay vồ lấy cần lái, kéo trở về:

– Ông, ông làm gì thế?

Tiếng hỏi chưa dứt, trong khoảng không, một khối đen lao tới, cùng những tháp thoáng xanh đỏ trắng ập tới. Đoạn vút cao lên. Rồi đánh “ầm” một tiếng, làm rung chuyển cả thân tàu. Nhưng chỉ thế rồi thôi. Phúc Hên tỉnh táo lấy lại quân bình dễ dàng.

Một người trẻ quần áo bảnh bao, hé cửa hỏi:

– Có gì thế các ông?

– Chúng tôi cũng chưa rõ. Có lẽ tàu gặp cơn lốc nhọn, cũng có thể không phải vậy. Để ông Hoành về phía sau xem sao!

Tĩnh Thúy đứng sau chàng trai vừa cất tiếng nói:

– Đằng sau vẫn yên, chỉ ly chén đồ lung tung. Hình như đuôi tàu đụng hơi mạnh. Anh Phúc này, đèn tê–moan ra sao anh?

– Không có gì, 3 máy đều, lái đuôi vững. Không hiểu... không hiểu tàu đụng phải cái gì. Biết đâu 1 SAM trúng vào, mà không nổ.

Người trong tàu không thể nào hay biết được, nhưng viên sĩ quan vô tuyến giao liên đã biết:

– Anh Phúc, tôi vừa bắt được tần số thẳng Jack của bạn nước vĩ đại cho biết, “nó vừa sát nhẹ vào 1 phi cơ ngược chiều; sau khi thoát khỏi đụng thẳng mặt. Nó nói ra–đa của nó nhận ra thì quá muộn; trong khi tàu trước mặt đã chúc xuống về phía tay phải nó, vừa vặn kịp. Nó hỏi ‘có sao không’; nó đang bay vòng lại, bay ở cao độ 40 ngàn bộ; nó hỏi ta có can gì không; để nó còn báo về Cam Ranh... nó còn nói ta ‘năm–bờ–oãn’.”

– Mẹ nó, cậu hỏi tại sao nó đi vào “way” này?

– Nó xin lỗi, nó nói “cao độ kế” của nó bị hư.

– Mẹ nó, cậu cho nó biết chúng ta “ô–kê”; trừ những hư hại có thể đến sau.

Vừa lúc đó, Phúc Hên ngược mắt nhìn, thấy đèn sáng của chiếc khu trục.

– Cậu bảo, ta tha cho nó, đi đi. Nó có theo mình cũng vô ích, lần sau thì tôi đập vỡ mặt nó ra.

Chuyến bay tiếp tục; mọi người vây quanh hoa tiêu. Hỏi “tại sao anh tránh kịp?” Nhưng anh chỉ mỉm cười, yên lặng, xa vắng; cho đến khi Tĩnh Thúy nói một câu thật chính xác:

– Thì anh ấy là Phúc Hên, Phúc Hên mà!

Sáng hôm sau, Phúc Hên về đến nhà. Ăn điểm tâm xong, ngồi hút thuốc lá ngoài hiên, nghe Mến kể:

– Lạ lắm anh, anh đi rồi thì có con chim trắng đến đậu trên hàng rào. Em đuổi, nó không bay đi; mà, em nói cái này, anh đừng cười em nhé... Em đến gần con chim, xua nó; nó không sợ; hình như nó còn ngoẹo cái đầu; rồi nhắm một mắt lại; y hệt chú... y hệt chú Hai trước kia, hay trêu em đó...

Phúc nhảy một bước xuống sàn, nhìn quanh quẩn, hỏi:

– Đâu, nó đâu rồi...?

– Anh Trung tá Soạn bảo, “nó là con mồi”, giống nó ở biển, khi vào đất liền là xui lắm, lấy súng bắn nó. Bắn hụt hoài, hình như nó có vẻ quen luyên nhà mình. Nhưng sẵn nó mãi rồi nó cũng bay đi luôn.

– Mẹ nó, thằng khốn nạn!

Mến ngạc nhiên, qua câu chửi rửa quá nặng. Nhưng nàng vẫn không ngạc nhiên bằng việc thấy Phúc nói, “xin giải ngũ, rồi bán nhà, ra biển lập nghiệp, để mỗi buổi cho chim ăn... như cố tìm lại ‘một con chim biết nhắm một mắt, ngoẹo đầu’ – là cố tìm thấy dấu vết người em thân mến xưa kia....”

Nguyễn Mạnh Côn

(trong “Tập Thơ Truyện Không Quân Thời Chiến”)

Nguồn: Internet eMail by *cathy* chuyển

Đăng ngày Chúa Nhật, March 3, 2024
Ban Kỹ Thuật Khoa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH